

Nemes Nagy Ágnes: Balaton

Élt itt egy nő, azt mesélik róla, hideg volt, mint ki kétfokos vízben alszik el.
Hogy lelke helyén egy madárhatározó, és ha szeretett is, ki tudja, mivel, mert szíve helyén szárazjég zúzalék – ezt mesélik –, bár szemében tűz volt, hogy márvány homloka mögött egy Alpok, zöld szeme kimoshatatlan fűfolt.
Partokat gyűjtött, mint más a lepkét, felszúrta a tekintetére mind, csendesen.
Párja nem akad többé. Tán sosem akadt még. És most kimondom, mielőtt elsüllyed velem:

Ágnes, én szeretem magát. De nem úgy, persze, ne értse félre.
Én építék magából egy szobrot, csak keljen életre cserébe végre.
Ágnes, én tudom, hogy maga nagyon is él, hogy ott bent tusakodik, mint az alkonyat,
de fogyó hold mosolya fényei beárnyékolják az arcomat.
Én tudom, hogy a kitakart részeken csak szél, geológia és meztelenség – de maga forró kavicsokat izzad, Ágnes, erre egy tökéletes életmű se lehetne mentség.
És értem én, hogy maga terápiára pszichológus helyett asztrofikushoz kellett volna járjon,
de azt szeretném, hogy ne a sziklás Macedóniába, inkább a csicsás Calzedoniába vágjon.
És tudom, hogy maga angyalok közt volt szervdonor, és zseniktől tanulta a rendet,
de ez a szenvedély, ami a szende mély szemekben ég, egy erdőt is két vállra fektet –
mert maga azóta is tökéletes jambusban hallgat, és ütemhangsúlyosan nyújt kezet,
egy adoniszi soron merengve keveri a kávé, míg szívében egy a-moll nyíla rezeg;
és nem hiszi el, bárhog is mondom, hogy romló hús a test, de megér egy misét,

ha izzadságcseppektől ragyog a homlok, mint egy éjszakai Balaton-felvidék – – –
Ágnes, én tudni akarom, miről nem beszélt. Megkérdezném, amit senki nem mert.
Pedig tudom, ha itt lenne, már rég hazazavarta volna szonettet írni az összes slammert.
Hogy a szeme elé nem kerülhetnénk, épp csak lenézne, ha minden jól ment,
és talán Akkezdet Phiiainak dobna egy puszit, de tuti, hogy egy vers-tankönyvvel fenekelné el Dopemant. . .

Ágnes, én annyi sötét éjszakát kaptam már szívtelen, hideg nőktől, én fényszennyezésnek szeretném magát, ami arcomba hull a délkörökről –
mert Ágnes, a habléány nem halvérű, a szűk idő nekem mutatja hátát, maga talpig jég, mert torkig van a tűzzel. Cserélje mosolyra golyóálló fürdőruháját.
Nem elég elbíri a véget, én azt cipelem: élni is kell, amíg lehet.
Bár a szív az egy tropikárium, aminek a közepén halas szendvicset eszik egy szipogó gyerek.

Ágnes, maga a tagadás. Én egy kérdés. Legyünk egy feltételes mód,
ami valóra vált.
És most nem fogom bekapcsolni Whitney Hustont, de higgye el:
Ágnes, én örökre szeretem magát.

(Készült a Margó Fesztivál „Kedvencek temetője” slam poetry-ére. Elhangzott 2012. június 7-én.)

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Simon Márton

Látó Szépirodalmi Folyóirat